

LBRIS

We know
books

Publicat în 2025 de **Editura Thea**

Editura Thea (ROMÂNIA)

Ne puteți vizita la:

www.editurathea.ro

și ne puteți scrie pe adresa:

editurathea@gmail.com

Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă sub orice formă prin orice mijloace, electronice, mecanice, fotocopiere, înregistrare sau în alt mod, fără acordul prealabil scris al **Editurii Thea**.

Copyright © 2025 **Editura Thea**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ALMĂJANU, ADINA

Carte de citit la anu` : povești despre ce nu se face / de Adina

Almăjanu. - București : Editura Thea, 2025

ISBN 978-630-6781-08-9

159.9

CARTE DE CITIT LA ANU`

Povești despre ce nu se face

de Adina Almăjanu

thea
editura
București, 2025

Cuprins

Introducere	7
De ce am scris această carte?	9
Despre carte	12
Povești din Pierdulia	15
1. Povestea lui Sir Avoidalot	15
2. Muntele Măineanu	21
3. Pâinea lui Pătru	25
4. Povestea Zânei Darambigua.....	29
5. Povestea Cocoșului Rugină.....	33
6. Rotis și cercul lui	36
7. Emoțiozaurus și Povara Amânărilor	39
Lumea din oraș.....	43
8. Eludor din Cartierul Eschivari	43
9. Mora și Arta sarcinilor ușoare	47
10. Lolo, Nono și Cafeneaua Filozofală	51
11. Povestea pictoriței cu opere neterminate	56

12. Universul clar nu vrea să începi.....	60
13. Pirù și Mitul motivației.....	64
14. Tentativele lui Zoran.....	69
15. Băiat bun, Umo!.....	75
16. Cazul avocatei care lăsa totul pe ultima clipă..	78
17. Regele cu poziție sempiternă.....	81
18. Doha, diva de sub straturi.....	85
19. Plănuș și Planul Beton.....	90
20. Lona Salvatoarea.....	94
21. Nihil sine Poli.....	97
Lumea din Nói.....	101
22. Labirintul.....	101
23. Oglinda.....	104
24. Fereastra.....	108
25. Ceasul.....	112
26. Grădina Uitării.....	117
27. Fântâna Regretelor.....	121
Recenzii fantastice.....	125

Introducere

Felicitări pentru decizia de a amâna ce ai de făcut în mod activ, citind cartea mea!

De câte ori nu ți-ai promis că mâine vei fi mai organizat, mai productiv, mai aproape de obiectivele tale? Și, de câte ori, mâinele a devenit doar o altă zi plină de scuze și amânări? Această carte nu este un ghid tradițional de dezvoltare personală, ci o invitație sinceră și plină de reflecții la o conversație despre ceea ce înseamnă cu adevărat procrastinarea.

Prin povești care împletesc umorul cu sensibilitatea și banalitatea cu profunzimea, fie inspirate din viața reală, fie imaginate, descoperim că amânarea nu este niciodată doar despre lipsa de voință. Eroii acestor povestiri – oameni obișnuiți cu fricile și imperfecțiunile lor – ne arată cum procrastinarea este adesea o mască pentru frica de eșec, sindromul impostorului sau chiar teama de succes. Fiecare poveste dezvăluie cauze și simptome ascunse ale amânării, punându-ne în fața unor întrebări care ne provoacă să ne analizăm sincer obiceiurile: „De ce evit să încep, deși

Despre carte

Fiecare pagină a acestei cărți te invită într-o lume diferită – la început într-una imaginară, atemporală, cu personaje mai mult sau mai puțin tipice, apoi una reală, desprinsă din cotidian, încheind cu relatări dintr-un spațiu oniric. Dacă te-ai întrebat vreodată ce au în comun un antreprenor fricos, o femeie care se pierde în relații nefericite și un pictor care nu-și termină niciodată tablourile, răspunsul este simplu: toți încearcă să ascundă adevărata natură a procrastinării.

Procrastinarea, în mod clar, nu este neapărat despre succes sau eșec. Nu este nici măcar despre lene, deși mulți dintre noi ne grăbim să punem această etichetă. Este despre frică, nesiguranță, perfecționism și, cel mai adesea, despre o luptă internă pe care nu știm cum s-o câștigăm. Este acel sentiment că, dacă aștepți suficient de mult, poate Universul va rezolva lucrurile pentru tine. Spoiler alert: nu o va face.

Am construit poveștile din această carte ca pe niște oglinzi. Unele sunt amuzante, altele exagerate și chiar enervante, dar toate au un fir comun: sunt menite să te facă să te recunoști, chiar dacă doar un pic, printre rânduri.

Dacă simți că unele povești te strâng, ca o haină veche, poate că e pentru că vorbește despre tine mai mult decât ai vrea să recunoști. Poate că procrastinarea ta nu e despre faptul că ești ocupat sau că nu ai timp, ci despre ceva mai adânc. E despre perfecționismul care te împiedică să începi pentru că îți spui că nu vei fi suficient de bun. E despre frica de a nu dezamăgi. Sau poate e despre obișnuința confortabilă de a amâna, pentru că amânarea este singurul spațiu în care nu poți greși.

Iar această carte, cu poveștile ei metaforice și realitățile sale brutale, este aici pentru a te scoate din acea zonă. Nu pentru a te critica, ci pentru a-ți spune: uite, toți facem asta. Toți avem scuze perfecte și povești convingătoare despre cum nu suntem noi problema. Dar ce-ar fi dacă te-ai opri din a te minți? Ce-ar fi dacă ai încerca ceva diferit, chiar azi?

Poveștile din această carte nu sunt rețete de succes, pentru că soluții știe fiecare să găsească. Nu sunt nici lecții pe care ar fi bine să le înveți. Ele sunt, mai degrabă, mici provocări – provocări care îți arată că procrastinarea rar e ceea ce pare, dar și că nu ești singur în această luptă. Și, mai ales, că există cel puțin o cale de ieșire.

Dar, înainte de a merge mai departe, promite-mi ceva: citește poveștile cu un zâmbet și cu un ochi

indulgent. Și, dacă te regăsești în ele, nu te necăji, ci lasă cartea să își facă efectul și acceptă ideea că poate, doar poate, e timpul să faci primul pas, oricât de mic ar fi el.

Printre învățături sarcastice și invitații la introspecție, îmi doresc ca toate aceste rânduri să fie, în esență, un dialog între tine și propriile obiceiuri, fiind și locul în care procrastinarea nu e doar un subiect de analizat, ci un personaj comic care te învață despre tine însuși/însăși – cu umor, cu ironie și cu un strop de înțelepciune care poate rămâne agățat de gândul tău chiar și după ce ai citit ultimul paragraf. Vei vedea că, exact ca în viață, realitatea e undeva la mijloc, între poveștile altora și povestea pe care ne-o spunem noi.

E o carte suficient de scurtă, cât să nu te facă să te simți vina procrastinării, și suficient de provocatoare cât să îți dea de gândit. De asemenea, a fost gândită în așa fel încât să o poți citi într-o oră sau într-un an. Dacă după toate acestea, tot nu schimbi nimic, nu-ți face griji. Sunt convinsă că vei găsi o scuză excelentă pentru asta. Și cine știe? Poate chiar vei fi unul din oamenii din oraș în următoarea ediție a cărții.

Povești din Pierdulandia

1. Povestea lui Sir Aavoidalot

A fost odată ca niciodată, în țărâmul Pierdulandiei, un erou numit Sir Aavoidalot. Doar că nu era faimos pentru faptele sale eroice. Doamne ferește! Sir Aavoidalot era cunoscut pentru talentul său nemaipomenit de a evita orice activitate care aducea a efort, responsabilitate sau, și mai groaznic, progres, și avea și rara abilitate de a putea justifica fiecare decizie de a nu face nimic cu o logică imbatabilă încât, la final, toată lumea ajungea să-i dea dreptate. Când regele îi ceru să plece într-o misiune crucială – să recupereze o carte magică menită să salveze regatul din ghearele Amânagonului – Sir Aavoidalot își îndreptă spatele, își drese vocea și începu discursul său măiestrit:

„Maiestate, evident că sunt onorat de această însărcinare, dar permiteți-mi să vă prezint câteva considerații strategice. În primul rând, o misiune de o asemenea importanță necesită o planificare detaliată. Dacă plec nepregătit, există un risc major să eșuez, ceea ce ar fi mult mai grav decât o amânare temporară. Apoi,

vremea... Ați observat cum norii par mai amenințători azi? Un cavaler precaut trebuie să țină cont de astfel de detalii. Și, în cele din urmă, nu ar fi mai înțelept să trimitem pe cineva mai puțin valoros decât mine? Dacă pătesc ceva, cine va mai rămâne să analizeze problemele regatului cu aceeași claritate?”

Regele, deși inițial iritat, sfârși prin a da din cap, oarecum convins de logica sa. Sir Avoidalot își petrecu ziua următoare în turnul său, creionând un plan amănunțit despre cum să înceapă planificarea expediției.

Planul Măreș

1. Studiază toate hărțile posibile – timp estimat: trei luni.
2. Analizează rutele alternative și posibilele capcane – încă două luni.
3. Întocmește o listă de echipamente esențiale, apoi una de echipamente „probabil utile”, apoi o listă de echipamente opționale care s-ar putea dovedi necesare în cazuri extreme.
4. Întârzie plecarea pentru a instrui un ucenic, care ar putea fi de folos (sau ar putea fi trimis în locul lui).
5. După toate acestea, reevaluează necesitatea plecării.

Pe măsură ce zilele treceau, Sir Avoidalot se scufunda din ce în ce mai adânc în propria lui strategie de evitare. Își dădu seama că este absolut esențial să citească mai întâi toate poveștile despre expedițiile eșuate pentru a nu repeta greșelile altora. Apoi, își spuse că poate ar trebui să studieze psihologia motivației – doar un cavaler cu o mentalitate corectă poate reuși, nu-i așa? Cu fiecare oră care trecea începea să se îndoiască de utilitatea expediției sale.

„Adică serios acum, să presupunem că pun mâna pe Cartea Răspunsurilor. Nu poți să citești așa, oricum, o carte atât de importantă. Ce o să fac, o s-o deschid într-o marți oarecare? Ce se întâmplă dacă nu sunt în cea mai bună formă mentală? Sau emoțională? Nu, mai bine aștept momentul perfect – poate după următoarea eclipsă de lună. Sau când se aliniază planetele. Sau poate luna viitoare. Sigur luna viitoare. Și parcă toată lumea ridică această Carte a Răspunsurilor în slăvi de parcă ar fi cine știe ce roman captivant. Dar dacă e plictisitoare? Dacă îmi zice chestii de genul ‘Fă-ți un plan’ sau ‘Acționează’? Ugh. Asta sună a muncă, iar munca este dușmanul meu de moarte. Evitarea plictisului e, practic, auto-conservare în cazul meu. Apoi, hai să fim serioși. O carte care pretinde că are toate răspunsurile? Sună

dubios. Pun pariu că e una din chestiile alea de auto-ajutorare supraevaluate. Și dacă mă pune să meditez sau alte prostii din astea? Nu, mai bine ocolesc țeapa asta și rămân cu scepticismul meu sănătos. Eu sunt Sir Avoidalot, nu vreun novice! Am evitat productivitatea toată viața mea fără să mă ajute nimeni, mulțumesc frumos. Dacă e ceva, eu ar trebui să scriu o carte. 'Arta de a nu face absolut nimic' – asta ar fi un titlu de renume. Să zicem că citesc Cartea Răspunsurilor. Dacă chiar funcționează și devin și eu brusc productiv? Atunci toți vor avea așteptări de la mine. Să salvez lumea tot timpul? Asta sună obositor. Mai bine las cartea necitită și îmi păstrez viața asta confortabilă."

Într-o zi, un nou anunț nefericit a zguduit regatul: „Amânașonul, s-a apropiat și s-a așezat pe Vârful Fă-Odată, vrăjind Pierdulandia și ținându-i pe toți prizonieri într-o eternă distragere. Doar legendara Cartea Răspunsurilor îl poate înfrânge!”

În ciuda rugăminților sătenilor, care-l implorau să salveze regatul de Amânașon, Sir Avoidalot rămânea de neclintit în angajamentul său de a nu face nimic. Cartea Răspunsurilor stătea nedescoperită.

Într-o zi, scutierul său loial (și extrem de frustrat), pe nume Plictison, îl abordă:

„Mărite domn,” îl rugă Plictison, „poate ai putea măcar să pornești?”

„Să pornesc?!” Sir Avoidalot găfâi, teatral, de parcă fusese insultat.

Între timp, Amânașonul își făcea de cap mai tare ca niciodată, trimitând valuri de distragere peste regat. Țăranii care începeau treburile casnice sfârșeau prin a-și reorganiza șosetele. Elevii care încercau să studieze ajungeau să se încuie în hambare unde se uitau la pisici care săreau prost. Iar brutarii? Pâinea lor se ardea, căci stăteau să citească zvonuri infinite pe suluri magice.

Dar Sir Avoidalot nu era deloc deranjat. Nu se temea de Amânașon – Doamne ferește. De fapt, îl admira. Adesea privea melancolic spre Vârful Fă-Odată și gândea: „Ce icoană! Parcă mă înțelege.”

Într-o zi fatidică, sătenii s-au strâns în fața conacului lui Sir Avoidalot, hotărâți să-l forțeze să acționeze.

„Te rugăm, mărite domn!” strigară ei. Găsește Cartea Răspunsurilor! Salvează-ne de monstru!”

Sir Avoidalot, în toată splendoarea sa procrastinatoare, pași pe balcon cu un aer de superioritate autoimpusă.

„Nu înțelegeți,” declară el. „Prin faptul că nu pornesc în căutarea Cărții, vă dau o lecție valoroasă: uneori, cel mai mare act de curaj este... să nu faci absolut nimic. Cu plăcere!”

Și cu asta, se întoarce înăuntru să tragă un pui de somn.

2. Muntele Măineanu

Într-un alt regat al Pierdulandiei vrăjite, în Regatul Măinea, ducea o viață liniștită și Dumi „Aproape” Gata. Dumi nu doar că era bun în a amâna lucrurile; el era un artist în acest domeniu. Când i-a fost pusă în față marea provocare de a urca pe Muntele Măineanu, un vârf ascuțit despre care se spunea că adăpostește comorile productivității, menite să anihileze efectul Amânagonului, Dumi a luat o decizie – una foarte curajoasă.

„O să-l urc mâine,” a spus el, făcând o petrecere de celebrare pentru succesul său complet prematur.

Acum, dacă te gândești „Dar mâine nu vine niciodată!” – nu fi atât de cinic. În Regatul Măinea, mâine este practic o religie. Toată lumea crede în el, îl venerază și adoră promisiunile sale. De ce să începi astăzi când mâine este strălucitor, proaspăt și plin de oportunități de a nu face nimic?

În ziua 1 (adică a 17-a zi de mâine după ce Dumi și-a declarat intențiile de a urca), el a început pregătirile. Ei bine, cam așa. A făcut o listă, desigur. Nu orice fel de listă – o listă epică, extinsă, cu tot ce ar putea să aibă

vreodată nevoie pentru a urca un munte. Avea Dumi vreo piesă de echipament de escaladă? Nu. Dar asta nu conta. A petrecut ore întregi căutând cei mai buni bocanci, cel mai ergonomic rucsac și chiar lista perfectă de muzică ce urma să fie ascultată în timp ce urca.

„Pregătirea este cheia,” și-a spus el, uitând convenabil că de fapt nu făcea nimic.

După 30 de zile, Dumi era gata să treacă la faza următoare: planificarea traseului. A început el să urce? Evident că nu. A scos hărți, diagrame și chiar a construit un mic model al muntelui din piure de cartofi. Nu judeca; era o redare foarte artistică.

„Vezi? Progresez!” a spus Dumi, arătând cu mândrie la steagul mic pe care îl pusese pe vârful muntelui din cartofi. „Dacă pot să o fac în miniatură, o pot face și în realitate... mai târziu.”

Într-o altă zi frumoasă de „mâine,” Dumi a pus în sfârșit ghetetele de escaladă (noi, direct din cutie) și a ieșit afară. Era gata să cucerească Muntele Mâineanu – sau cel puțin așa credea el. Dar apoi, în timp ce privea vârful impunător al muntelui, s-a întâmplat ceva magic: o veveriță a trecut pe lângă el.

„Oh, wow, uite-l pe ăsta micu’!” a spus Dumi, abandonându-și imediat obiectivul pentru a urmări

veverița. În scurt timp, era total implicat într-o misiune secundară care implica o veveriță, o ghindă pierdută și o foarte lungă dezbatere despre ideea că veverițele ar trebui să se sindicalizeze. În altă zi, i-a ieșit în cale o iepurică albă care îl privea cu ochi curioși. Fără să stea pe gânduri, uită de drumul său și începu o nouă aventură: explorarea a galeriilor subterane, testând dacă s-ar putea strecura și el prin tuneluri. În plus, nu dură mult până când începu să dezbătă cu iepurica despre beneficiile unui sistem de transport subteran eficient, susținând că poate ar trebui să-și construiască un metrou pentru iepuri. Și tot așa, tot apăreau noi personaje care îi făceau excursia mai palpitantă, de la găina Blanca, cu care se trezi implicat într-o lungă conversație despre filozofia existențială a găinilor fiindcă era fascinat de misterul „oul sau găina” și încercă să o convingă că poate ar trebui să țină un jurnal pentru a-și documenta existența (asta în timp ce o ajută să își caute un bob de porumb pierdut, o sarcină care deveni rapid o chestiune de onoare) la urși cu care dezbătea importanța hibernării și dacă ar fi posibil să se inventeze o pătură electrică specială pentru urși care nu vor să doarmă toată iarna.